

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează **REDAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

23 AUGUST

Ziua de 23 August, ziua eliberării României de sub jugul fascist, este cea mai mare sărbătoare națională a poporului român. În fiecare an sărbătorirea aceasta ne pune în față marile realizări din anii puterii populare și constituie un angajament pentru noi realizări. Intr-adevăr, în cei 17 ani, câți au trecut de la 23 August 1944, poporul muncitor și-a luat soarta în propriile mâini și a construit o țară nouă, realizând progrese economice, culturale, sociale, etc. deosebite. Acum eforturile oamenilor muncii sînt îndreptate spre împlinirea planului șesenal, care are ca țintă desăvîrșirea construcției socialiste în țara noastră. Realizarea și depășirea planului de stat pe anul 1960 au creat premise favorabile pentru realizarea cu succes a planului de șase ani. În primele cinci luni ale anului 1961, planul producției industriale a fost îndeplinit cu 103,4%, obținîndu-se peste plan o producție de mai mult de un miliard lei. Față de primele cinci luni ale anului 1960, producția a crescut cu 17%, iar față de producția din anul 1938, în 1961 în numai cinci luni s-a produs de trei ori mai mult oțel și energie electrică decît atunci într-un an întreg. Industria socialistă este în plin avînt: produsele românești satisfac nevoile interne și sînt prețuite în toate țările cu care avem legături comerciale. Ele sînt la nivelul tehnicii internaționale.

Dintr-o țară agrară înapoiată, România a devenit o țară industrială cu o agricultură dezvoltată.

Agricultura, deasemenea, are realizări însemnate. S-a lărgit și dezvoltat sectorul socialist. La începutul lunii iunie 1961 agricultura socialistă cuprindea 83,1% din suprafața agricolă, 85,3% din suprafața arabilă a țării și 84,2% din numărul total al familiilor țărănești. Nivelul tehnic al agriculturii s-a ridicat mereu. Producția agricolă a crescut. În anii 1959—1960, producția agricolă a fost mai mare ca în anii 1957—1958 cu 13% la grâu, cu 12% la porumb, cu 94% la floarea soarelui, cu peste 80% la sfecla de zahăr, cu 19% la lapte, cu 13% la carne, cu 11% la lînă. În felul acesta s-a asigurat aprovizionarea industriei cu materii prime agricole, s-au satisfăcut nevoile crescînde de consum ale populației și au crescut rezervele de stat și disponibilul de export.

Progresele industriei și ale agriculturii sînt însoțite de progrese culturale corespunzătoare.

În știință, în artă, în literatură se observă un avînt deosebit, datorită căruia cultura noastră reflectă marile progrese ale poporului și are realizări care stau cu cinste alături de operele popoarelor înaintate.

Nivelul de trai, material și cultural, s-a ridicat mereu. Oamenii muncii trăiesc mai bine și participă intens la viața culturală a țării. Volumul vânzărilor de mărfuri cu amănuntul prin comerțul socialist, a crescut în primele 5 luni ale anului 1961 cu 18% față de perioada corespunzătoare din anul 1960. Construcția de locuințe se continuă cu intensitate. În 5 luni s-au dat spre folosință oamenilor muncii 10.200 apartamente. Fața satelor se transformă zi de zi. Țărănimia muncitoare își făurește o viață

civilizată.

Realizările din anii trecuți și cele din prima jumătate a anului 1961 sînt o garanție că se vor realiza și depăși sarcinile planului de 6 ani. Insuflețit de mărețele perspective ale desăvîrșirii construcției socialiste, poporul muncitor muncește mai cu spor și viața lui devine tot mai îmbelșugată, mai luminoasă.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre sînt alături de popor și de năzuințele lui. Ei sărbătoresc, împreună cu tot poporul, marea sărbătoare națională de la 23 August și aduc contribuția lor la mersul înainte al țării noastre.

Trăiască și înflorească scumpa noastră patrie, Republica Populară Română!

Telegraful Român

Pentru pacea lumii

Chemarea păcii este de un timp încoace nu numai un cuvînt des rostit, ci totodată și expresia unei convingeri unanime. Cu cît sporește capacitatea de cunoaștere științifică, cu cît crește randamentul muncii omenești și cu cît omul poate pătrunde mai adînc în cosmos, cu atît crește și necesitatea asigurării păcii în lume și între popoare, pentru ca aceste stăruinți umane să fie folositoare nu numai prezentului, ci și viitorimii.

Între cei care își ridică vocea lor pentru asigurarea păcii în lume sînt și creștinii cinstiți de pretutindeni, care cu mîhnire și îngrijorare constată că chiar dintre creștini se ridică unii și în mod pseudo-creștin susțin agitațiile militariste și revanșiste ale unor cercuri de imperialiști, care cu prețul distrugerilor atomice vor să-și asigure menținerea stăpînirii în lume împotriva renașterii popoarelor la o viață liberă și proprie.

Creștinii cinstiți s-au apropiat și și-au dat mîna și au inițiat Mișcarea creștină pentru pace, care din 1958 participă la conștiința mondială pentru asigurarea păcii în lume. După trei congrese premergătoare, de proporții mai reduse, Mișcarea creștină pentru pace a organizat prima întrunire pancreștină din lume pentru pace, în zilele de 12—18 iunie 1961, la Praga. La invitații trimise au răspuns mai bine de 680 de delegați din 55 de țări, care reprezintă lumea întreagă din Canada spre Australia, din Uruguay spre Japonia, de la Moscova

pînă în Ghana și Etiopia. Oameni de variate limbi, de variate feluri de viață, de variat aspect fizic și de concepții creștine, evanghelici de nuanțe felurite și ortodocși și observatori catolici, și-au dat mîna și împreună au ascultat referatele cunoscuților ostenitori pentru pace.

Ca primul a luat cuvîntul cunoscutul luptător pentru pace decanul J. Hromadka din Praga cu referatul: Pace pe pămînt, în care subliniază faptul, că pacea este un principiu firesc al vieții umane și în consecință trebuie înlăturate toate piedecile din calea ei, exprimate prin război rece, înarmare atomică și învrăjbire dintre popoare pentru interesul unor puțini imperialiști și militariști apuseni.

De aceea în continuare I. P. S. Arhiepiscop Nicodim al Patriarhiei ruse a dezvoltat tema: În pace să-l urmăm pe Hristos, arătînd că învățătura creștină susține din principiu pacea lumii și de aceea trebuie respinse acele cercuri creștine, care nesocotind adevărata învățătură a Sf. Evanghelii trag din ea concluzii contrare vieții și păcii în sprijinirea cercurilor militariste.

Apoi a vorbit englezul R. Ullmann despre: De la război rece la pace adevărată, subliniind necesitatea încetării acestui sistem imperialist de a învrăjbi popoarele între ele prin lansarea zvonurilor neadevărate ca să le împiedece înțelegerea reciprocă. În continuare a luat cuvîntul teologul negru Stephens din Ghana în Africa

(Continuare în pag. 2)

Pentru pacea lumii

(Urmare din pag. 1)

asupra temei: Pacea și noile state, arătând că numai încetarea colonialismului și acordarea libertății și independenței naționale poate asigura pacea lumii. Patriarhul Vasghen al armenilor a vorbit despre: Pace și dreptate, precizând că aceste noțiuni nu aparțin unei anumite ideologii sau societăți umane, ci sînt deasupra acestora ca un bun comun al tuturor, pe cînd războiul este expresia unei nedreptăți evidente și a călcării conștiinței a învățăturii creștine. Japonezul evanghelic Y. Inoue din Tokio și-a exprimat oroarea popoului japonez față de război, căci acesta e unicul popor din lume care a suferit ca primul grozăvia unei explozii atomice și de aceea cere ca să nu se mai întîmple vreodată o altă Hiroșimă. În fine președintele bisericii luterane din Hessa-Germania Federală, M. Niemöller, a arătat în referatul său despre: Pacea și tehnica modernă, că e creștinesc lucru să fie aplicate urmările cercetărilor științifice moderne în folosul omenirii decît în contra ei prin arme de distrugere în masă, care ar duce la distrugerea întregului progres realizat pînă acum. Concluzia generală asupra acestor teme și referate care se impunea tuturor era aceea că creștinii trebuie să fie în fruntea luptătorilor pentru pace, care singură asigură bunăvoirea între oameni.

Asupra acestor idei din referate s-a discutat apoi în zece comisii, timp de două zile pline, care s-au ocupat în deosebi cu temele: Pace și dreptate, Pace și libertate, Războiul rece, Pace și noile state, Problema germană, Abuzul cu creștinismul, Dezarmarea, Pacea și tineretul, relațiile cu mișcarea ecumenică a bisericilor și Contra armelor de distrugere în masă. — Aceste discuții au oferit prilejul să se constate că deși delegații erau din variate colțuri ale lumii, ei totuși erau de acord asupra asigurării păcii comune, aprobînd din plin acțiunea lămuritoare a Mișcării creștine pentru pace. Prin aceasta i-au și aprobat și asigurat existența pe mai departe ca să-și dezvolte activitatea, să-și lărgească mereu cadrele și să organizeze conferințe anuale, în pregătirea unei alte viitoare întruniri pancreștine. Cu aceasta se va ocupa în amănunt un Comitet central de lucru de 16 membri, în cadrul căruia prof. M. Șesan va reprezenta Patriarhia romînă.

La sfîrșitul discuțiilor rodnice s-a alcătuit un Apel către întreaga creștinătate din care desprindem următoarele idei principale:

„Credința în Iisus Hristos ne îndeamnă la pace în lume, căci „fericiți sînt făcătorii de pace” (Mat. 5, 9). Dîndu-ne Mîntuitorul pacea sa (Ioan 14, 27), el îndeamnă la înțelegere, dreptate și răbdare, care sînt pentru noi porunci sfinte. Dar constatăm că există între noi creștinii și unii care nu ascultă de această chemare a dragostei creștine. Cu regret și adîncă mîhnire constatăm că se ivesc și unii creștini care caută să justifice în mod greșit necesitatea armelor atomice. Anumite cercuri ale Vaticanului susțin chiar războiul rece și nu se sfiesc a-și îndruma credincioșii chiar la conflict de conștiință, îndemnîndu-i să sprijine chiar nevoia unui război fierbinte. Dar Creatorul nu a renunțat la chemarea sa către pace și de aceea noi apelăm cu încredere către toate popoarele și guvernele lor ca să treacă la realizarea păcii pe pămînt pentru toți.

Popoarele sînt datoare să apere pacea lumii

La 22 iunie 1961, în palatul Kremlinului, s-a ținut adunarea reprezentanților vieții publice din Moscova, cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la începerea Marelui Război pentru Apărarea Patriei.

Cu acest prilej, N. S. Hrușciov, șeful guvernului sovietic, a rostit o luminoasă chemare la salvagardarea păcii mondiale și a accentuat cu tărie că popoarele pot și trebuie să facă inofensivi pe uneltitorii război. Cuvîntarea a început cu o expunere a evenimentelor care au dus la cel de-al doilea război mondial și a subliniat că toată răspunderea revine cercurilor imperialiste din occident, care au născut, au hrănit și au asmuțit monstrul hitlerist împotriva Uniunii Sovietice, bastionul păcii și al socialismului. Sfîrșitul războiului a dovedit forța de neînvins a Uniunii Sovietice și ar trebui să dea de gîndit mult revanșarzilor și militaristilor din Germania apuseană, că, la o nouă încercare, orice agresor va fi zdrobit. Puterea Uniunii Sovietice și a întregului lagăr socialist a crescut atît de mult încît, chiar dacă puterile occidentale și-ar mobiliza toate forțele într-o încercare dementă de a lichida cuceririle popoarelor țărilor socialiste, ele ar suferi un eșec total.

Nu mai sînt timpurile de acum 20 de ani. De aceea rațiunea sănătoasă impune ca un imperativ categoric coexistența pașnică a statelor cu sisteme social-politice diferite ca să se evite nenorocirile groaznice ale unui război nuclear. Se impune o dezarmare generală și totală, o asigurare a păcii și a securității mondiale. Lucrul acesta îl urmărește neconținut Uniunea Sovietică, care militează cu hotărîre pentru rezolvarea pașnică a tuturor problemelor de pe arena vieții politice internaționale, potrivit cu interesele superioare ale fiecărui stat și popor. Ea vrea să preîntîmpine un conflict general și să apere pacea lumii.

Oamenii sovietici nu vor războiul și tocmai de aceea Uniunea Sovietică dorește să înlăture cauzele care ar putea provoca declanșarea lui. Pentru aceasta e nevoie de încheierea tratatului de pace cu cele două state germane și de declararea Berlinului de Vest ca oraș liber și demilitarizat. Dacă puterile occidentale nu sînt de acord, U.R.S.S., împreună cu alte state

În lumina acestei păci constatăm că un război în epoca atomică este un îndemn diavolesc spre distrugere comună și nicidecum o măsură de reglementare a relațiilor dintre state. De aceea cerem să se ia măsuri pentru înlăturarea războiului, să fie interzise experiențele cu arme nucleare, să se renunțe la arme atomice existente, să se treacă neapărat la dezarmare și forța atomică să fie folosită în mod pașnic spre binele omenirii. În scopul împăcării mondiale să înceteze războiul rece de învrăjbire și colaborarea între popoare în toate domeniile activității umane să fie activizată. Pentru realizarea dreptății să înceteze sistemul colonial, pentru că toate popoarele au drept la libertate și independență proprie, să înceteze discriminările rasiale și să fie ajutate țările slab dezvoltate. În răbdare să lămurim diferențele existente și să ne dăm mîna frățește”.

Votul unanim a arătat că o lume întreagă dorește pacea și aceasta nu numai pentru prezent, ci și pentru viitor.

Prof. M. Șesan

îubitoare de pace, va semna tratatul de pace cu R. D. Germană. Pentru că nici azi după 16 ani, n-au fost lichidate urmările războiului, și sub oblăduirea puterilor occidentale, în R. F. Germană, militarismul este refăcut cu febrilitate și înzestrat cu arme de exterminare în masă, și generalii hitleriști sînt puși la locuri de comandă, și amenință pacea.

N. S. Hrușciov a spus că în condițiile în care guvernele puterilor occidentale, U.S.A., Anglia și Franța, sabotează cu încăpăținare dezarmarea, rezolvarea acestei probleme de importanță vitală depinde în întregime de popoare. Ele trebuie să facă presiuni asupra acestor guverne. Uniunea Sovietică și țările socialiste depun eforturi uriașe pentru menținerea păcii în lumea întreagă, se străduiesc pentru reglementarea pașnică a problemelor litigioase sau nesoluționate în relațiile dintre state. U.R.S.S., care dispune de o uriașă putere economică și militară, n-a folosit și nu va folosi niciodată forțele sale în scopuri agresive. Dimpotrivă, U.R.S.S. își îndreaptă toate eforturile în direcția asigurării păcii.

Experiența ultimului deceniu arată însă că pentru a asigura pacea în toată lumea nu sînt de ajuns eforturile unei singure țări. „Pentru a asigura o pace trainică, pe pămînt, zice N. S. Hrușciov, este necesar ca popoarele de pe întreaga noastră planetă să depună maximum de eforturi pentru întărirea păcii. Popoarele și numai popoarele pot determina guvernele care se împotrivesc dezarmării și acumulează arme pentru dezlănțuirea unui război, să înceteze această politică periculoasă și nesăbuită. Pacea poate fi asigurată numai atunci cînd popoarele fiecărei țări nu se vor lăsa pe seama celorlalte țări, ci vor desfășura în lăuntru țării lor o luptă intransigentă împotriva forțelor care vor război, vor depune maximum de eforturi pentru asigurarea păcii”.

„Nici un popor, dacă dorește într-adevăr ca pe pămînt să nu se aprindă focul înspăimîntător al celui mai pustiitor război, nu poate să stea deoparte de lupta generală pentru pace. **Popoarele trebuie să înțeleagă că numai ele pot și trebuie să-și silească guvernele să renunțe la orientarea periculoasă spre aștirea pasiunilor războinice și a cursei înarmărilor, că ele pot și trebuie să-i facă inofensivi pe cei ce duc o politică de pregătire a războiului”.**

Glasul rațiunii trebuie să biruiască și să se impună conștiinței întregii lumi. La rațiune chiamă toată cuvîntarea șefului guvernului sovietic.

Poporul romîn salută cu căldură și aprobă din toată inima poziția constructivă a U.R.S.S. în problemele arzătoare ale vieții internaționale. Această poziție și-a găsit expresie în cuvîntarea plină de înțelepciune a lui N. S. Hrușciov, care apără interesele vitale ale întregii omeniri.

S. Radu

Porunca dragostei

Viața Mintuitorului este modelul de trăire pentru fiecare creștin. Aceasta se vede din faptul că însuși Domnul Hristos se dă pe sine drept pildă de viață. „Invățați-vă de la Mine căci sint blînd și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Mat. 11, 22). „Cum v-am iubit Eu pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul” (Ioan 13, 34). Foarte grăitoare în această privință este învățătura dată de Mintuitorul cu puțin înainte de mintuitoarele Sale patimi. În timp ce Mintuitorul era cu apostolii la Cina cea de Taină, El „s-a sculat de la cină, și-a dezbrăcat haina cea de deasupra și luînd ștergarul s-a încins. Apoi a turnat apă în spălătoare și a început a spăla picioarele ucenicilor și a le șterge cu ștergarul, cu care era încins... Deci după ce le-a spălat picioarele și și-a luat haina sa, așezîndu-se iarăși la masă, a zis către dinșii: Știți voi oare ce v-am făcut eu? Voi mă numiți pe Mine Invățător și bine ziceți, căci sint. Așa dară, dacă Eu Domnul și Invățătorul vostru, v-am spălat picioarele, apoi și voi sinteți datori să vă spălați picioarele unul altuia. Căci pildă v-am dat, ca să faceți și voi, așa cum am făcut Eu vouă... Cînd știți acestea ferice de voi de le veți face” (Ioan XIII, 4—5; 12—15, 17). Desigur că prin aceste cuvinte Mintuitorul nu cere ucenicilor numai să-și spele picioarele unul altuia, ci ele sint mai ales un indemn stăruitor de a ne ajuta și sprijini întregal, de a ne purta cu smerenie și dragoste unii față de alții, după pilda dată de însuși Domnul Hristos. „Hristos a pățimit pentru noi, lăsîndu-ne pildă ca să pășim pe urmele Lui. El nici un păcat nu a făcut și nu s-a aflat vicieșug în gura Lui” (I Petru 2, 20—22). Sf. apostol Ioan spune foarte clar: „Cine zice că petrece în Hristos (că este creștin) acela este dator să se poarte așa cum s-a purtat Hristos” (I Ioan 2, 16).

Din cele arătate ne dăm ușor seama cum trebuie să fie viața unui creștin: fiecare creștin trebuie să-și impodobească viața, după măsura putintelor omenești, cu virtuțile pe care le-a avut însuși Domnul Hristos. Prin viața fiecărui creștin trebuie să se străvadă ca printr-o oglindă strălucitoare, chipul de lumină și dragoste al lui Hristos; fiecare să gîndească, să vorbească și să lucreze așa cum ar gîndi, ar vorbi și ar lucra însuși Hristos în locul său.

Desigur că creștinul trebuie să se străduiască să-și impodobească viața cu toate virtuțile dar mai ales cu dragostea. Insuși Mintuitorul Hristos cere aceasta. „Poruncă nouă vă dau vouă, spune Mintuitorul, ca să vă iubiți unul pe altul. Cum v-am iubit Eu, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Din aceasta vor cunoaște toți, că sinteți ucenicii Mei, de veți avea dragoste între voi” (Ioan 13, 34—35). Dragostea este deci adevăratul certificat al unui creștin; numai cel ce trăiește în dragoste poate spune că este un adevărat creștin, un adevărat ucenic al lui Hristos. De ce recomandă Mintuitorul atît de stăruitor virtutea dragostei? Pentru că ea este cea mai însemnată virtute, căci cel ce are dragoste are toate virtuțile. Dragostea este semnul desăvîșirii, al sfințeniei (Rom. 13, 8—9).

Viața creștinului împodobit cu dragoste este ca o grădină frumoasă în care cresc florile tuturor virtuților, care nu se vestejesc niciodată. Dimpotrivă, acolo unde nu este dragoste, acolo domnește păcatul; viața omului lipsit de dragoste este ca un pămînt sterp în lucrarea binelui, un pămînt năpădit de buruienile păcatului.

Mintuitorul Hristos a lăsat dragostea de Dumnezeu și de oameni ca lege de temelie a vieții omenești: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău din toată inima ta și din tot sufletul și din toată puterea ta; și pe aproapele tău să-l iubești ca pe tine însuși” (Luca 10, 27). „Aceste două porunci aprind toată legea și proorocii” (Matei 20, 40). „Împlinește-le acestea și vei trăi” (Luca 10, 28).

Dragostea omului față de Dumnezeu este răs-

punsul firesc și necesar al omului la dragostea nemărginită a lui Dumnezeu față de el. „Să-L iubim pe Dumnezeu pentru că mai întîi ne-a iubit El pe noi” (I Ioan 4, 19). Dragostea față de Dumnezeu se arată prin păzirea dreptei credințe mărturisită de sfînta noastră Biserică, prin rugăciuni stăruitoare, prin încrederea în purtarea Lui de grijă față de noi, prin nădejdea în ajutorul Lui și mai ales prin împlinirea voinței Sale sfînte și prin paza poruncilor Lui. „De mă iubiți, păziți poruncile Mele” spune Mintuitorul (Ioan 14, 15). Dragostea statornicește o legătură, o comuniune desăvîșită între om și Dumnezeu, ca între viță și mlădiță. „Dumnezeu este dragoste și cel ce petrece în dragoste petrece în Dumnezeu și Dumnezeu în el” (I Ioan 4, 16).

Creștinul adevărat însă cuprinde în dragostea sa nu numai pe Dumnezeu ci și pe semenii săi. Dragostea față de Dumnezeu se dovedește în dragostea față de semenii săi. Mai mult, numai cel ce iubește și pe Dumnezeu. Dragostea către Dumnezeu trece prin semenul nostru, care este și semenul și chipul lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu față de noi este un indemn și un model pentru dragostea noastră față de semenii săi. „Dragostea lui Dumnezeu prin aceea am cunoscut-o, că Hristos și-a pus pentru noi sufletul Său” (I Ioan 3, 16). „Dacă așa ne-a iubit Dumnezeu apoi și noi sintem datori să ne iubim unul pe altul” (I Ioan 4, 11), „să ne punem sufletul pentru frați” (I Ioan 3, 16).

Dragostea este astfel o datorie continuă față de semenii noștri. „Nimănui cu nimic să nu rămîneți datori, decît numai cu a vă iubi unul pe altul: căci cel ce iubește pe altul împlinește legea” (Romani 13, 8). Cum ne arătăm dragostea față de semenii noștri? Mai întîi prin faptul că nu le facem nici cel mai mic rău, nici cu cuvîntul, nici cu fapta. Căci dragostea nu îngăduie a face rău aproapei (Rom. 13, 10). Adevărata dragoste însă nu se reduce numai la aceasta, ci ea se arată prin săvîșirea binelui față de semenii săi. Dragostea se îngrijește de binele tuturor, ea este bucuria de a face altora bine. Ea este ca un foc care arde orice pornire pătimasă și egoistă din sufletul omului și-l face să vadă în fiecare semen un frate al său. Dragostea face ca toate cuceririle și invențiile minții omenești să fie puse numai în slujba omului și a fericirii lui, și nicidecum în slujba răului și a morții, cum face egoismul. Ea face viața frumoasă, plăcută și plină de fericire. Omul care are dragostea călăuză a vieții poate spune împreună cu poetul: „Mă simt mai bun, mai cald, mai vesel | Viața toată mi s-arată | Frumoasă și într-o lumină | Cum n-am văzut-o niciodată” (Iubire, de Al. Vlașu). În acest fel trăirea în dragoste este calea cea mai bună și mai sigură pentru înlăturarea neînțelegerilor, certurilor și războiului dintre oameni și popoare, și pentru statornicirea și consolidarea păcii și buneînțelegerii în viața omenească, pentru colaborare și ajutorare între oameni și popoare, spre binele tuturor.

Trăind după legea dragostei credinciosul se mintuiește și se sfințește; el devine un izvor necercat de bine și fericire pentru toți cei din jurul său. De aceea datoria fiecărui om este de a se strădui să-și impodobească viața cu cît mai multă dragoste față de Dumnezeu și față de semenii săi.

Pildă de dragoste lucrătoare trebuie să luăm mereu de la Domnul Iisus Hristos. El însuși ne spune: „Cum v-am iubit Eu pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul” (Ioan 13, 34). Domnul Hristos din dragoste a venit în lume: din dragoste a săvîșit întreaga lucrare mintuitoare, din dragoste și-a dat viața pentru mintuirea oamenilor pe cruce, și tot din dragoste a lăsat-o ca cel mai scump testament al Său, ca lege de viață pentru creștinii de totdeauna și de pretutindeni. De aceea Domnul Hristos cere stăruitor și astăzi

CLOPOTUL

Peste mormîntul a mii de martiri
Căzuți în neuitatul Buchenwald,
Un clopot răscolește amintiri
Unduind prin lume sunetu-i cald.

Mereu în plîns de clopot s-adună
Rase de oameni sub înaltul zării.
De trei ori pe zi colpōtul sună
Intr-una, împotriva uitării.

Cînd apele-n valuri toate converg
Spre țărături, un bulgăr să sape,
Pămîntul pare mai mic, neîntreg
Cu glia îngropată sub ape.

Și eu par-că mă simt mai puțin
Cu fiecare moarte umană.
La viața oricui îmi place să țin,
Precum credința vie mă-ndeamnă.

Clopotul sună, ca altădată,
Glasuri în lume purtînd de oțel.
De ce sună nu-ntrebi niciodată?
Noi luptători călește spre țel.

Știm pentru cine clopotul sună
Intr-una din negura nopților:
Cei vii conștiința să-și pună
În lupte, în numele morților.

A tras clopotul în turnul străvechi
Cineva vrînd lumea s-ō împace.
Nu plînsul cu hohot să sune-n urechi,
Ci lupta mai dirză spre pace.

Prot. I. Gh. Ivanciuș

PILDE

Sf. Macarie Egipteanul a zis ca raiul și iadul nu sint numai în lumea cealaltă, că „raiul și iadul sint și în sufletul nostru, în cugetele noastre”, pentru că noi ne facem fericiți sau nefericiți, prin felul nostru de viață, prin faptele, cuvintele și gîndurile noastre, ce le facem pe pămînt, fie bune, fie rele. „Ai în calea ta: binele și răul, moartea și viața; alegeți, fiule, pe care vreți”, dar bagă de seamă ce alegi, de tine depinde să fii fericit sau nenorocit.

Munca a fost un blestem atîta vreme cît a fost o muncă exploatată, dar munca liberă e o muncă adevărată și de mare valoare, ce ne-aduce fericirea. În trecut munca a fost grea, căci omul n-a avut mijloacele de azi, pe care i le pune la îndemînă știința și tehnica actuală: mașini de tot felul și fel de fel de unelte, ce i-au ușurat foarte mult munca.

Darul cel ales și prețios al vorbirii este o armă puternică.

Șeherezada, prin farmecul vorbirii sale, a scăpat viața ei și-a tovarășelor sale de furia blestemată a sultanului crud, care-și omora nevestele după noaptea nunții, probabil din gelozie, pentru ca nimeni să nu se mai apropie de ele decît moartea. Ea avînd un dar minunat de-a povesti, s-a folosit de el, ca să încînte pe sultanul cel groaznic. Ea a început o poveste foarte interesantă, încît tiranul a rămas fermecat. Noaptea a trecut repede și la ivirea zorilor povestea nu era isprăvită. Curiozitatea sultanului i-a biruit cruzimea și el hotărî s-o omoare pe soție a doua zi ca să poată auzi sfîrșitul poveștii. Dar povestea ținu mai multe nopți și cînd se isprăvi începea o alta; și tot așa timp de o mie și una de nopți, în cursul cărora închipuirea sultanului, zburînd prin lumi de vise și de încîntare, el nu mai simți nevoia cruzimilor, ci deveni un om blînd. Farmecul vorbirii Șeherezadei învinsese pe deplin.

Prel. de Pr. V. A. Bassarabin

tuturor creștinilor: „Rămîneți întru dragostea Mea” (Ioan 15, 9). „Din aceasta vor cunoaște toți că sinteți ucenicii Mei dacă veți avea dragoste între voi” (Ioan 13, 33).

Ierom. Irineu Crăciunaș

O frumoasă aniversare

Școala de înaltă cultură teologică din Sibiu — astăzi avînd numirea de Institut Teologic de grad Universitar — împlinește anul acesta 150 de ani de existență. În 20 iunie a. c. a avut loc deci cea de-a 150-a încheiere festivă a cursurilor sale.

În prezența studenților teologi, a profesorilor și a numeroși credincioși, Sfînta Liturghie a fost săvîrșită în Catedrala Mitropolitană de P. S. Teofil Herineanu, episcopul Clujului, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

La priceasnă a predicat P. C. Prot. Ioan Munteanu, despre Sfinții Apostoli Petru și Pavel și despre lucrarea Institutului Teologic într-un veac și jumătate, iar la sfîrșitul Sf. Liturghii P. C. prof. Dr. Sp. Cîndea a citit rugăciunea de mulțumită.

În Aula Institutului Teologic a urmat festivitatea încheierii anului academic 1960/1961, la care au luat parte: P. S. Teofil Herineanu al Clujului, reprezentanți ai Departamentului Cultelor, Dl decan H. Binder de la Secția Luterană a Institutului Teologic Protestant, consilieri arhiepiscopiești, profesori, părinți ai studenților și studenți.

Festivitatea se deschide cu Imnul de Stat al Republicii Populare Romîne, executat cu măiestrie de corul studenților, sub conducerea P. C. Prof. Gheorghe Șoima.

A luat apoi cuvîntul P. C. Soiron Vlad, rectorul Institutului, care rostește o amplă și însuflită cuvîntare, în care s-au subliniat mai întii condițiile materiale de muncă deosebit de favorabile de care s-au bucurat studenții noștri, ca: sălile de cursuri, biblioteca, sala de lectură, sala de mese, hrana studenților, curățenia, asistența medicală, etc., administrația Institutului chivernisînd cu grijă sumele primite fie din partea Statului, prin Departamentul Cultelor, fie din partea eparhiilor care-și trimit candidații la preoție să studieze la acest Institut. P. C. rector mulțumește tuturor în chip călduros.

Se subliniază munca corpului profesoral și a duhovnicilor pentru formarea intelectuală, morală și cetățenească a studenților, ca slujitori ai altarelor Bisericii noastre și devotați cetățeni ai Patriei.

Tuturor studenților, P. C. rector S. Vlad le pune în față pilda Mîntuitorului Iisus Hristos, cu deosebire truda și consecvența cu care El și-a îndeplinit misiunea în lume. „Aduceți-vă aminte de pruncul de 12 ani din templu — spune P. C. Sa — de rivna Lui pentru casa lui Dumnezeu, de hotărîrea cu care a pășit fiul teslarului în activitatea publică pentru a întemeia împărăția lui Dumnezeu”. În această activitate El „a rămas fidel misiunii Sale, pentru care a desfășurat o energie inegalabilă. Iisus Hristos n-a fost un visător, un poet, cu toate că vorbea atît de frumos despre crîni cîmpului și despre păsările cerului, ci o energie activă, desfășurată pentru transformarea omului și a mîntuirii lui”.

Pilda pentru studenți este și Sf. Apostol Pavel, care, deși puțintel la trup și suferînd chiar, a desfășurat de asemenea o activitate uriașă. Studenții teologi sînt îndemnați de asemenea să fie atașați cauzei păcii între oameni și popoare, căci Iisus Hristos, Domnul nostru, vrea pace, iar noi trebuie să luptăm pentru realizarea voii Lui.

Amintind faptul că I. P. S. Mitropolit Nicolae Colan împlinește acum 40 de ani de activitate bisericească, din care 15 ca profesor și rector și 25 ca arhiepiscop, P. C. rector dorește I. P. S. Sale sănătate și intru toate bună sporire.

În încheierea cuvîntului său, P. C. rector S. Vlad mulțumește Departamentului Cultelor precum și autorităților noastre bisericești, în frunte cu P. F. Părinte Patriarh Justinian, Ierarhilor din

Ardeal și Banat pentru sprijinul acordat. Institutului, P. S. Episcop Teofil care cinstește cu prezența această serbare, P. S. episcop Dr. Nicolae Corneanu al Aradului, pentru darul făcut studenților mai buni, și tuturor celor ce au luat parte la această festivitate.

Corul studenților execută în continuare: Rugămu-ne-ndurărilor, pe versuri de M. Eminescu.

A luat apoi cuvîntul Octavian Pătrașcu, student absolvent, care, printre altele, evocă momente mai importante din timpul celor 4 ani de studii, subliniind sentimentele de bucurie și regret care se împletesc la capătul anilor de studii și despărțirea de Institut.

În continuare mulțumește Înălților Ierarhi din Ardeal și Banat, în irunte cu I. P. S. Mitropolit Nicolae, pentru tot ajutorul dat, precum și corpului profesoral, duhovnicilor și întregului personal ad-tiv pentru tot ceea ce au făcut pentru ei.

În încheiere, exprimă angajamentul colegilor săi absolvenți de a se strădui ca învățăturile primite în această școală să rodească, fiind vrednici slujitori ai altarelor, luptători activi pentru pace și cetățeni buni ai patriei noastre, Republica Populară Romînă.

După un fragment din „Cantata înfrățirii”, de P. C. prof. Gheorghe Șoima, executat de corul studenților, a vorbit P. S. Teofil Herineanu, episcopul Vadului, Feleacului și Clujului, care, printre altele, a spus:

Imi îndeplinesc o plăcută datorie de a aduce aici cuvîntul I. P. S. Mitropolit Nicolae, care n-a putut să fie de față la această festivitate.

După ce am mulțumit în biserică lui Dumnezeu pentru binecuvîntarea revărsată și în acest an asupra acestui Institut, aici se cuvine să ne îndreptăm gîndul mai ales către oameni.

În această ordine de idei, P. S. Episcop Teofil mulțumește Departamentului Cultelor, pentru ajutorul acordat.

Cald cuvînt de mulțumire, P. S. Sa aduce de asemenea și corpului profesoral, care, împreună cu corpul profesoral de la Institutul Teologic Universitar din București, se bucură de un bun renume chiar și peste granițele Țării noastre, în celelalte Biserici surori.

Adresîndu-se studenților care la toamnă urmează să se întoarcă la studii, P. S. Sa le amintește să nu uite faptul, că dacă vacanța înseamnă un răgaz pentru munca intelectuală, pentru munca duhovnicească nu există vacanță, deoarece creștinul adevărat trebuie să fie mereu treaz, mereu activ, mereu atent la viața sa sufletească, zi de zi și clipă de clipă, așa cum arată Sf. Ap. Petru (I Petru 5, 8). În unele locuri în epistolele sale, Sf. Ap. Pavel aseamănă și el viața creștină cu aceea a sportivilor de pe stadioane, care se antrenează mereu și renunță la multe lucruri pentru cîștigarea unui premiu. La fel și creștinii sînt în continuare întrecere pentru dobîndirea unei cununi nevesteșite.

Și studenții, în vacanță, să fie mereu atenți cu ei înșiși, să oglindească mereu în purtarea lor învățătura Mîntuitorului, pentru ca toți care-i văd să vorbească numai frumos despre ei. E mare bucuria credincioșilor cînd văd că teologii: „calcă a popă”. Dar este mare dezamăgirea lor cînd văd că teologii nu au o purtare demnă de viitoarea lor misiune. Avînd purtare bună, purtare aleasă, bucurăm și pe Dumnezeu și zidim și pe semenii noștri.

Aceleași povețe le adresează P. S. Teofil și studenților absolvenți cu deosebire ca aceștia să gîndească la marea lor che-

Praznic la Beclean pe Someș

Prea Sfințitul Episcop Teofil, însoțit de consilierul Gheorghe Simu, de diaconi: Zăgreanu, directorul școlii de cîntăreți și Toaxen, de protopopul raionului Dej, Dumitru Purdea, a sosit la Beclean unde păstorește Protopopul stavrofor Toma Bulea, pentru a sfinți biserica renovată Sf. Arhangheli de acolo.

În preseara zilei de 11 iunie s-a slujit Vecernia împreună cu Litie în biserica Bunavestire din acelaș oraș, unde la sosire au fost întâmpinați în afara Protop. Toma Bulea și de către Pastorul ref. Fülöp Ludovic și parohul romano cat. Aczel Andrei. S-au stropit cu aghiazmă și miruit toți credincioșii.

A doua zi s-a slujit sfințirea apei, utrenia, apoi o slujbă în cadrele căreia s-a hirotonit ca preot Vasile Răvnic din Dej pe seama parohiei Fodora. Au slujit, pe lîngă cei suspomeniți în frunte cu Arhiepiscopul Teofil și preoții Avram Todor-Cociu, Pop Ilie-Sintereag, Ion Maxim-Mălin, Puica Vasile din Coldău.

Protopopul Toma Bulea a făcut darea de seamă asupra istoricului bisericii ss. Arhangheli, zidită în anul 1800 de către credinciosul Șuteu Pinteș cu soția sa Varvara, a făcut o amplă istorie a trecutului acestor localități aflătoare la poalele vechi cetăți a Ciceului, amintind de episcopii Vadului și Cosbucului de pe vremuri (Hordou), de cetățile aflătoare în localitate și jur, castrul Urgum roman azi Ilisua, Ungurașul, Saline romane, Beclean, Chiuza, etc. Mine Rodna ș. a. A demonstrat că pe aceste plaiuri credința a dat roade frumoase. Imîtînd pe Ștefan cel Mare, Pinteș Șuteu a edificat o biserică, iar cealaltă, Bunavestire, au dăruit-o asemeni doi frați Făgărășanu.

Prea Sfințitul Teofil a vorbit despre puterea preoției, amintind și cetînd toate versetele biblice și explicîndu-le, răsturnînd toate apucăturile sectare care nu sînt nici în favorul mîntuirii și nici în favorul patriei. Amintind de lupta pentru pace, cere ca toți credincioșii să sprijine pacea, să-și facă datoria față de patria noastră scumpă, dovedind cu versete și această datorie patriotică.

Protopopul raional Dej a mulțumit P. S. Episcop pentru toate, arătînd că noi sîntem buni credincioși și buni cetățeni. Nu uităm nici frumoasa predică a pr. Inspector eparhial Simu, care a vorbit la vecernie despre puterea credinței.

Corespondent

mare, de împreună lucrători, sau colaboratori ai lui Dumnezeu, cum zice Sf. Ap. Pavel, fiind recunoscători lui Dumnezeu pentru că au fost aleși la această lucrare.

În încheiere, P. S. Teofil adresează tuturor îndemnul de a fi în fruntea luptei pentru pace, să ia parte la muncile de folos-obștesc, cu un cuvînt să fie cetățeni fruntași ai patriei noastre dragi, Republica Populară Romînă, în toate cele bune. Urează totodată sănătate I. P. S. Mitropolit Nicolae și întîlnire cu pace și sănătate la festivitățile împreunate cu aniversarea celor 150 de ani de existență a Institutului, care vor avea loc la o dată ulterioară.

Cu intonarea de către corul studenților, sub conducerea P. C. prof. Gheorghe Șoima, a Imnului F.M.T.D., festivitatea încheierii cursurilor a luat sfîrșit. A 150-a promoție de la Institutul nostru pleacă încărcată de daruri duhovnicești, să slujească Domnului și poporului, Bisericii și păcii.

T. R.